

Er is veel te vertellen en in te halen.

Op 16 december 2004 zijn we richting Nederland gevlogen, ook al omdat de visa's binnenkort verlopen. Eerst de auto netjes afgemeld bij de douane en met de wielklem erop in de garage achtergelaten. De koelkast kan deze keer aanblijven (we gaan voor twee weken) maar de wasmachine pakken we voor de zekerheid maar even in (staat toch buiten, nietwaar?).

En voor het eerst een retourticket in Israel zelf gekocht, ook een grappig idee. Op de 16de zijn we rond 07.00u bij het vliegveld van Eilat. Natuurlijk treffen we weer een beambte in opleiding dus de routine duurt deze keer aardig lang. Net als we denken: "deze keer missen we onze vlucht naar Tel-Aviv", gaan we rap door de andere controle en zitten we aan boord voor we het weten. Zijn de koffers dan wel mee? We zien wel. Maar zowaar, aangekomen op S'dov (een kleiner vliegveld bij Tel-Aviv) zitten onze koffers erbij. Nu met de taxi door Tel-Aviv naar Ben-Gurion voor de vlucht naar Amsterdam. Leuke rit, en we zien nu hoe knetter groot de stad Tel-Aviv eigenlijk is en enorm hoge torens heeft. We worden netjes bij de splinter nieuwe terminal afgezet en zien direct dat er een gigantisch grote groep pelgrims uit Nigeria in de vertrekhal staat, excuses voor de politiek incorrecte opmerking maar het ziet letterlijk zwart van de mensen. De groepen zijn onderling aan de kleur en het motief van hun traditionele kleding te onderscheiden, de kleur varieert van licht tot donker groene tinten en zandkleuren. Kilometers aan stof zijn verwerkt in de rokken, broeken, hemden, blouses, hoofdtoeien, omslagdoeken, ect. Door de drukte bij de veiligheidscontrole vragen ze ons keer op keer koffie te gaan drinken en dan terug te komen voor de check. Okay, geen probleem, er valt genoeg te bekijken.

Na enkele uren kunnen we er ook door, de koffercheck loopt voorspoedig, alleen de ene flightbag moet even open bij de balie. Mooi hoor, de x-rays van de koffers hebben ieder een eigen barcode. Na de x-ray zelf geven ze aan wat nog even handmatig gecontroleerd moet worden. Bij de volgende balie pikken ze die bagage er tussen uit. In de tijd dat je de tas of koffer openmaakt zien ze op de beeldschermen de x-ray staan. Zo zien ze al op het scherm op welke locatie het item zit wat ze willen controleren. Deze keer blijkt het potje honing voor Joop de dader, honing heeft een erg dichte structuur en je zou er iets in kunnen frommelen natuurlijk. Als ik de beambte voorstel dat hij er een lik uit neemt, wijst hij dat lachend af. Het potje mag mee. Nu naar de balie voor de tickets. Dan door de hal met winkeltjes naar de afgesloten vertrekhal. Hier nogmaals een ticket-, paspoort- en handbagage-controle en dan via een grote, brede en hoge "gang" naar de kikar. Inderdaad een soort groot verkeersplein met vele winkels, horeca met gezellige terrasjes en in het midden een waterpartij die om de zoveel tijd als een ronde waterval werkt. Vanuit het plein lopen diverse gangen naar de vele gates met sluizen naar de vliegtuigen (voorheen ging alles via verrijdbare trappen). Alles is nog maar net in gebruik en mooi en schoon. We ploffen op een van de terrassen en ik krijg later van Henk nog een futuristisch uitzierend cadeau, een noise reducer (geluids onderdrukker).

We vliegen met El Al en wat een verademing; genoeg beenruimte, eten en drinken plenty. De noise reducer maakt inderdaad verschil maar de oorschelpen sluiten niet goed aan, maar met het luisteren naar de muziek aan boord gaat het prima!

De volgende dagen zijn gevuld met Ma's verjaardag en de feestdagen. Henk gaat langs bij diverse klanten en de partner maar we kunnen gelukkig ook prive gezellige dingen doen. Zo

gaan we een dagje naar Arnhem, onze lieve overbuurvrouw wil naar haar zus en zo kunnen wij haar daar naar toe brengen en zelf gaan winkelen in Nederland in kerstsfeer. Alhoewel de aanschaf van een sudderplaatje bij de plaatselijke Blokker nou niet echt een kerst aankoop is! Gezien het feit dat bij het koken in Eilat het gasfornuis twee standen heeft, namelijk te hard en te zacht, nemen we het toch maar mee. Op 1e kerstdag eet dezelfde buurvrouw bij ons en we genieten van de gezellige avond vol met mooie verhalen van onze gaste. Oud & Nieuw vieren we dit jaar bij Vicky en Mario. De huurauto (naam: kerstbal) is dan al weer ingeleverd en de koffers staan min of meer al klaar.

2005

Op Nieuwjaarsdag gaan we naar de Sterrenlanden voor een bezoek aan Pa. Traditioneel de gezamenlijke oliebol gegeten.

Op 2 januari vliegen we weer richting Eilat met volle koffers. Hierin o.a. wat gewilde artikelen voor vrienden daar. Zoals strooibusjes geraspte kaas, zakjes zoute pinda's, washandjes (kennen ze hier niet), Verkade kaakjes en, op het nippertje gelukt, "voetbal"-schmink en vlaggetjes voor locale oranje fans. Door een vervroegde aansluiting met Arkia naar Eilat zijn we lekker vroeg in de avond thuis.

Bij de douane aan de haven krijgen we weer een nieuw papier met de toestemming om onze auto te gebruiken. Echter tot eind maart en niet midden mei want dan moeten we eerst het nieuwe verzekeringsbewijs tonen. Prima hoor.

Deze keer gaat het wel lukken een afspraak te maken voor een etentje bij ons thuis met Monique en Dani. We kiezen voor pasta en lasagna met koffie en de door Henk gebakken appeltaart met vanille-ijs toe. Het is te fris om op het balkon te eten maar het is binnen met de kaarsen aan ook knus. Leuke avond!

De volgende zaterdag (08-01) gaan we zeilen met Dudu, Rina heeft het te druk met haar werk dus deze keer zeilen we met z'n drietjes. Het is een heerlijk zonnige dag en m'n trui is meer dan voldoende. In de middag gaan we naar Dolphin Reef, het is een luie en lome dag.

Op vrijdag 14 januari zijn we door Monique uitgenodigd voor een lunch bij Shibolim. We zijn hier al eens koffie gaan drinken maar de lunch moet helemaal iets fantastisch zijn. We vinden uiteindelijk een raamplaats, het is knetterdruk. Maar al snel zitten we in het zonnetje te smullen van allerlei lekkers. Wat een gespijbel, zo maar lunchen op vrijdagmiddag. Dan gaat de telefoon van Henk. Monique en ik kwebbelen ondertussen door. Na het beëindigen van het telefoongesprek valt me op dat Henk stil blijft en ik vraag: "is er iets niet okay, slecht nieuws?". Ja dus, het was broer Hans met het bericht dat het met de gezondheid van Pa erg slecht gesteld is. We moeten zo snel mogelijk naar Nederland terug. Monique is zo lief ons direct naar Issta te laten gaan zonder een beleefd "dank je wel en doe" en we racen naar het reisbureau. Vijf minuten voor de sluiting voor Shabbat stap ik binnen, terwijl Henk de auto nog moet parkeren. Gelukkig net op tijd, nu nog een ticket. De eerstvolgende mogelijkheid is zaterdagavond vanuit Eilat naar Tel-Aviv vliegen en dan op zondagmorgen vroeg naar Amsterdam. Gezien Shabbat moeten we wachten, er zit niets anders op. Bij de douane zijn ze al naar huis. Nu heb ik van de formulieren blanco kopieën (weer een mazzeltje) en deze keer weet ik wat er op moet komen. Yuval is gelukkig bereid om op zondag (als wij al in het vliegtuig zitten) met alle paperassen naar de douane te gaan om ons af te melden. Voor de zekerheid doen we er een brief met uitleg bij. Verder bellen we afspraken hier af en regelen

wat we kunnen regelen. We hebben natuurlijk ook geen idee voor hoelang we naar Nederland gaan, is ook niet belangrijk.

Eenmaal uitgeregeld en met de handbagage klaar, besluiten we op zaterdagmiddag naar Dolphin Reef te gaan. Gewoon even zitten en denken. Tegen de avond brengen Ruth & Yuval ons naar het vliegveld. Om ongeveer 22.30u zijn we op Ben-Gurion. We hangen de hele avond en nacht rond in de vertrekhal tot dat we kunnen inchecken (om 04.00u), we proberen wel wat te lezen en te kaarten maar de gedachten zijn toch bij Ma en Pa. Om 07.40u vertrekt het vliegtuig dan eindelijk, we vliegen met Transavia. Dankzij een wat meer klantvriendelijke instelling bij Transavia (kon niet anders) en een humoristische steward hebben we toch een niet zo kille vlucht. Na het middaguur zijn we in NL, we nemen de trein en op station Dordt direct een taxi naar Pa en Ma.

Na een kop koffie met Ma en Tante Riet gaan we naar Pa. Hij ligt in diepe slaap. Aan het eind van de middag gaan we naar huis, we vallen bijna om van de slaap. Na wat rommelen en kruiken maken (de kachel is niet aangeslagen helaas, ondanks de goede zorg van buurman Arie-Jan) vallen we als bakstenen in slaap. 's Nachts (17-01) even na 02.00u gaat de mobiele telefoon, ik druk het signaal direct weg, er helemaal van overtuigd dat het de wekker is. Henk is net wakker genoeg om te beseffen dat het een telefoontje van Hans moet zijn met het bericht dat Pa overleden is. Hij belt gelijk terug en het is waar. Zo snel als we kunnen gaan we naar de Sterrenlanden. Pa is in het bijzijn van Ma, Hans en Eveline overleden.

Er volgt een week van bij elkaar zijn, dingen bespreken en regelen. Het feit dat de uitvaart van Pa helemaal conform de wensen van Ma verloopt, doet ons allen goed. Haar ene wens dat iedereen een bloem mee neemt als laatste groet aan Pa geeft ons naast de tranen die er zijn ook nog lol. Na veel bloemisten en tuincentra bellen en bezoeken gaan we de Biesbosch in om lisdodde's te zoeken, laat het nou nog lukken ook! Op een mooie zonnige wintermiddag lopen we bij de Viersprong mooie exemplaren te zoeken. Eentje staat echt te ver in de drab om 'm te knippen, Henk z'n schoenen staan inmiddels ook vol prut van de reeds geknipte lisdodden, maar een visser met lieslaarzen helpt ons, heel aardig. Met wat plak- en retoucheerwerk mag Henk's eerste keuze voor z'n Pa toch uitkomen.

Donderdagavond is het condoleancebezoek in de Sterrenlanden, maar eerst gaan Henk en ik nog naar Zwijndrecht, waar we bij Hans op kantoor de biografie van pa honderdvoudig uitprinten, sorteren en nieten. We kwamen op dit idee toen een medewerker van de Sterrenlanden haar exemplaar terugstuurde. Bij het nog eens doorbladeren hadden we het gevoel dat het nog niet af was: het laatste hoofdstuk over de tijd in het verpleegtehuis, hun vijftigjarig huwelijk, zijn tachtigste verjaardag: er ontbrak nog een stuk aan. Henk zat op een gegeven moment om 4 uur 's ochtends aan het boekje te werken, en na familieberaad is besloten alle mensen bij de uitvaart een exemplaar mee te geven. Het boekje telt nu 8 pagina's dubbelzijdig, en we waren er de hele donderdag druk mee.

Op vrijdag 21 januari is de uitvaart. Ook op deze dag mag al wat besproken en gewenst is lukken. We verzamelen eerst bij ma thuis, gaan dan naar de Sterrenlanden en drinken koffie met Lisette van de uitvaartonderneming. Vervolgens sluiten we gezamenlijk de kist en dragen die de wagen in. Vervolgens met onze eigen auto's erachter aan in rustig tempo naar het crematorium. Bij ieder stoplicht komt Greet ons achterop fietsen, hijg hijg hijg. Bij het crematorium aangekomen laden we kist ook zelf uit, en zetten de vazen klaar in de aula. Overal zie je mensen rondlopen met precies één bloem met kaartje eraan, precies zoals Ma

dat wenste. Bij binnenkomst zet iedereen zijn of haar bloem in de vazen, krijgt een exemplaar van de biografie, en als iedereen zit rijden wij met Hans, Eveline, Roland en ome Joop de kist naar binnen. Drie toespraken, vier stukken muziek, en dan zit het er gelukkig op. Hans, Roland en Eveline brengen de kist naar beneden, en wij gaan met ma naar de koffiekamer. Daar wordt gelukkig ook weer gelachen. Tot ieders opluchting heeft Lisette ervoor gezorgd dat er geen rij met handje-schudders staat, maar lopen ma en wij rond en zoeken oude vrienden, kennissen en familieleden op om herinneringen op te halen. De tijd vliegt, en de koffiekamer moet weer leeg, maar gelukkig heeft ma een lunch geregeld en met de naaste familie en vrienden steken we de straat over en kletsen nog urenlang verder. Naar goeie Brabantse gewoonte zijn begrafenissen vaak heel gezellig!

In de weken na de crematie zijn we nog vaak bij ma. Het werk weer oppikken wil aanvankelijk helemaal niet lukken, maar na de tweede week gaat Henk toch maar weer naar wat klanten en naar Zwolle en pikt geleidelijk de draad op. De laatste dagen zijn zelfs weer ouderwets druk. Henk komt op een avond in de buurt van de ouders van Ruth en haalt daar een rugtas van Yuval en een koffer op, want we zijn met alleen handbagage naar Nederland gekomen. Die koffer wordt geleidelijk aan weer gevuld, uiteraard weer met pinda's en salmiakballen, maar deze keer gaat ook poffertjes mix mee, en een pannekoekenpan.

Zaterdag 12 februari hebben we de retourvlucht naar Ben-Gurion, we vliegen rond middernacht. In de ochtend hebben we een lange pauze voor we naar Eilat doorvliegen maar tegen 11.00u zijn we er. Duiken snel ons bed in voor wat slaap. Tegen de avond laten we even onze neuzen zien bij Yuval, pikken de autospullen op en maken het, ondanks het slapen in de middag, niet laat.

De dag daarna direct maar weer de auto regelen. De toestemming om er mee te rijden blijft op 21 maart staan ondanks het nu, nieuwe verzekeringsbewijs. Er moet een bankgarantie komen tegen die tijd. Okee, dan weten we ook weer hoe dat moet, al staan we nou niet te springen om "even" naar de bank te gaan. De woorden 'bank' en 'even' gaan namelijk niet samen in Israel. Nog te gaar om gelijk voluit aan het werk te gaan, zoeken we de zon en warmte bij Dolphin Reef op.

Naast het in huis rommelen en het weer opstarten voor Henk zien we deze week wat bekende gezichten en maken we ook kennis met Chamoeda, het dwergkonijn van Ruth & Yuval. Na een bezoek aan Nederland van 2,5 jaar is ze weer op vaderlandse bodem. Er wordt heel wat met haar afgeknuffeld, je ziet nog net geen kale plekken! Yuval heeft poffertjes gebakken, ze zijn heerlijk.

Omdat we echt kastruimte tekort komen besluiten we op zaterdag (19-02) naar Netanya (een kustplaats aan de Middellandse Zee) te rijden en gezien de flinke afstand (heen en terug = 1000km) daar te overnachten. Op advies doen we dit bij Hotel Margoa, een eenvoudig maar leuk hotel. Als we na het inchecken daar de straat oversteken staan we gelijk op de boulevard langs het strand. Het is uitzonderlijk warm (tijdens de wederom prachtige rit door de Ramon Krater stond de temperatuurmeter op een gegeven moment op 37.6 graden!), en het is vol met flanerende mensen. De speeltuintjes worden druk bezocht en iedereen geniet van de zon. Na een stuk op de boulevard gaan we via de trap het strand op en lopen zo terug naar het hotel. Ook op het strand is het gezellig druk; wandelaars, zwemmers, vissers, sporters, ruiters te paard. We besluiten 's avonds wat op het grote plein te gaan eten, uiteindelijk kiezen we voor het terras van 'London' waar Henk een St. Peters fish en ik een garnalen in saus potje met veel smaak opsnoepen. De paar stukjes die overblijven worden met net zo veel plezier door

twee straatkatjes weggewerkt. Daar we morgen aardig wat kilometers voor de boeg hebben (ook lopend) gaan we niet te laat slapen.

De volgende morgen regent het, nog nooit zoveel mensen met een paraplu gezien hier.... Voor ons geeft het niet we zitten vandaag toch veel binnen. Na het ontbijt gaan we richting Ikea en na een bak koffie in het restaurant gaan we aan de slag. Zo tegen drie uur 's middags staan we met onze lading op de stoep. Henk gaat Shai halen en dan kan de inlaadpret beginnen. Er zitten knap zware dozen bij maar het gaat er allemaal in, de achterdeur kan niet dicht maar ook dat hebben we voorzien. Met een oude deken, bouwplastic en tape pakken we het uitstekende deel in (er wordt meer regen verwacht) en met riemen sjort Henk de boel en de achterklep vast. Tegen 16.00u karren we richting Highway 6. Gisteren zijn we via de oude weg langs allerlei steden naar Netanya gereden, een leuke route met onderweg bloeiende sinaasappel- en amandelbomen, en stalletjes met verse aardbeien en bloemen. Maar nu willen we kilometers vreten en niet al te laat thuis komen. Tegen de schemer zijn we bij Beersheva, en tegen 22.00u zijn we bij de flat, geen spatje regen gehad onderweg.. Na de laatste krachtinspanningen van Henk, Yuval en de middenlift (en ja, ik heb ook lopen sjouwen, hoor) staat de gang vol met dozen en tassen met klein spul.

We nemen ons voor de spullen te laten staan tot komend weekend, maar Henk z'n vingers gaan de komende avonden kriebelen. Eerst de kledingkast, de inloopkast in de safe-room wordt te klein en een plankdrager is niet langer bestand tegen het gewicht. Dan de keukenkast, de open kast, die zeer goede dienst heeft gedaan overigens, wordt ook te klein en is te stoffig. Bovendien komt Henk plankruimte te kort en daar kan de "oude kast" weer voor dienen. Onze tweede woonkamer kast verhuist nu echt naar de woonkamer en Henk knalt hier voor in de plaats wat Billy kasten in elkaar (hoeveel van die dingen zou hij al door z'n handen hebben laten gaan? Veel, heeeel veeeeeel.). En als laatste een kleine kledingkast voor op de gastenkamer. Zodra er iets klaar is, sop ik het de volgende dag en ruim ik het in.

Zijn we na krap een week net met de kasten klaar, komt er een makelaar (25-02) langs die ons verteld dat onze huidige huisbaas het appartement misschien gaat verkopen en of hij met de geïnteresseerden langs kan komen voor een bezichtiging? We zijn zo verbouwereerd dat we het goed vinden. Na een half uur stormen er vier personen binnen. Henk heeft inmiddels gelukkig al telefonisch contact gehad met de huisbaas en die laat gelijk weten dat de verkoop niet door zal gaan. We krijgen geen kans de makelaar dit te vertellen en we willen hem ook niet voor gek zetten in het bijzijn van z'n klanten, dus we laten ze maar kijken. In z'n beste Engels laat de makelaar weten dat hij alleen maar het beste met ons voor heeft en dat we er niet uit gezet worden. Nee, dat moest er nog bijkomen ook! Maar waarom bespreken ze dan toch onderling de mogelijkheid om het appartement met een extra deur in de gang te splitsen in twee units met een gemeenschappelijke keuken (we kunnen dat net volgen in het Ivriet). Geen prettig gevoel, hoor! Met de belofte dat de makelaar nog eens langs komt om met z'n drieën de boel te bespreken vertrekt de hele boel weer. Allebij een tikkie uit het lood geslagen; zijn ze nou helemaal gek om zonder berichtje vooraf zoiets te laten gebeuren! Als tegenreactie rij ik 's middags naar het mooie plantencentrum aan de rand van Eilat en koop daar wat kruiden, schalen, aarde en wat kleine en een grote plant(-en) voor op het balkon. Ik kijk er m'n ogen uit. Van de eigenaresse hoor ik dat ze veel met planten werken die van origine uit Australië komen. Het klimaat is zo overeenkomstig dat de planten van daar het hier ook heel goed doen. Het resultaat is mooi, het balkon is nu nog meer een onderdeel van de huiskamer ook als de schuifdeuren dicht zijn.

In het kader van home-improvement en slaapbevordering kopen we strips met “duivenpinnekes” om op de kozijnen te plakken. De eerste nacht niet echt een succes; weliswaar geen gekoer, maar nu zijn ze druk met “het last hebben van de pinnen”. De dag daarop beplakt Henk het totale kozijn met de pinnen, en dan is het gezeur dus echt over. We kunnen niet voorkomen dat het vanaf de bovenste kozijnen ondergepoept zal worden maar dat gefleem en gekoer bij ons slaapkamerraam is nu voorbij! Kort daarna volgen ook de kozijnen van Henk’s kamer en de badkamer. Het ziet er wel heftig uit, al dat geschut.

Over vogels gesproken. In december viel ons op dat kort na de inhuizing van de buurman schuin achter ons, dat we nogal rare geluiden hoorden in de gang. En luid ook want zeker ‘s nachts waren deze geluiden ook in de slaapkamer te horen. De conclusie toen was: het zullen wel telefoongeluiden zijn of zo iets..... Nu weten we dus beter, op een avond hoorde ik “de telefoon” een paar keer ‘David, David’ roepen. Een vogel dus! Na wederom een nacht met gefluit en gepiep (het blijft heerlijk, dat slapen) maar even aan gaan bellen. ‘Dag buurman, heeft u misschien een vogel?’. Ja dus, de deur ging wijd open en daar zat de schreeuwlelijk; een toeki, oftewel een papagaai, een grijze. Direct aan de andere kant van de onze slaapkamermuur (de gastenkamer, dus wees gewaarschuld!). Onze vraag was of het in ieder geval ‘s nachts afgelopen kon zijn. De eerste nachten ging het beter tot goed. Daarna werd het rap erger. Toen zag ik op een morgen dat de buurman de kooi bij het raam had gezet, dus weer bij de gemeenschappelijke muur. Dan maar een bezoekje aan de huismeester en een briefje van ons op z’n deur geplakt met de opmerking; ‘s nachts geen papagaai! (in het hebreuws natuurlijk). Maar de mooiste en vindingrijkste actie zou nog volgen. Een hele avond was het gefluit en geschreeuw niet van de lucht en we wilden toch echt tegen 23.00u een tukkie gaan doen. Nu had Henk al de CD-speler bij de befaamde muur geplaatst met daarin een CD met raven geluiden (de opname gedownload van internet). Met veel plezier heeft hij deze opname bij herhaling keihard af laten spelen. De buurman begreep er eerst weinig van, hij kwam zelfs op de gang polshoogte nemen. Eenmaal weer binnen viel het shekkeltje kennelijk en wist hij z’n papagaai af te zetten. Henk kwam proestend van het lachen naar onze slaapkamer en we besloten ter plekke de CD te bewaren voor bij een eventuele terugval. Tot op heden niet nodig geweest. Soms is toeki wel erg vroeg op maar we moeten ook weer niet al te moeilijk doen, de vorige bewoners daar 1. knalden de hele dag met de voordeur, 2. waren verbaal nogal expressief (lees = vaak bonje) en 3. Pa had een slaapprobleem wat hij graag deelde met z’n naaste burens door meerdere keren in de nacht een wandelingetje te gaan maken zodat we weer bij punt 1 belanden. Kortom, deze situatie is vele, vele malen beter!!!

-----/-----